

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. Свиленград, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. И.ова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200162 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0351-000029 от 21.02.2023 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на А. Г. Л. с ЕГН ***** от *****, със съдебен адрес: град Свиленград, ул. „Димитър Благоев” № 4 б, област Хасково, чрез адвокат Г. Г., за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки.

Жалбоподателят А. Г. Л. чрез процесуалния си представител – адвокат Г. Г., моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като счита същия за съставен при допуснати съществени нарушения на процесуалния закон и при противоречие с материалния такъв, както и не били изяснени всички факти и обстоятелства и липсвали субективният и обективният елементи от състава на нарушението.

Сочи се, че жалбоподателят не бил извършил процесното нарушение. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят А. Г. Л. , не се явява. С Писмена молба адвокат Г. Г. иска от Съда да отмени обжалвания акт. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково , редовно призован, н е изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

На 18.01.2023 година около 11.30 часа свидетелите И. А. Ж. и Й. В. В. (служители на Участък – Любимец към РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково) при изпълнение на служебните си задължения, свързани с контрол на пътното движение, във връзка със специализирана полицейска операция се намира в град Любимец, област Хасково, на булевард „Одрин” до бензиностанция „Петрол”, където спират за проверка движещия се в посока град Свиленград лек автомобил марка „Фолксваген”, модел „Пасат” с държавен регистрационен номер *****, собственост (в същия смисъл е и Справката от АИС-КАТ) и управляван от жалбоподателя, при която в качеството си на контролни органи извършват справка в масивите на МВР в служебния таблет, както и чрез ОДЧ при РУ - Свиленград и установяват че автомобилът е с прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП от 28.03.2017 година поради неключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите”. При проведения разговор с Л., последният

обяснява на полицейските служители, че автомобилът от 5 години е с блокиран двигател, който ремонтирал на 18.01.2023 година и решил да го пробва дали се движи, за да прецени дали да го пуска в движение.

На посочената дата и предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят И. А. Ж. – Младши полицейски инспектор към Група „Охранителна полиция” в Участък - Любимец при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, идентична със Старши полицай (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), съставя в присъствието на свидетеля В., против жалбоподателя Л. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия АД и с бланков № 025055. След запознаване със съдържанието на процесния АУАН, той е подписан от актосъставителя Ж., от свидетеля В. и от нарушителя Л.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с управлението на МПС с прекратена регистрация (, т.е. не е регистрирано по надлежния ред), както и на обстоятелствата по извършването и открИ.ето му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя А. Л., който сочи, че няма възражения против констатациите в Акта, което е вписано в съответната графа в АУАН.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Административнонаказателното производство по посочения АУАН е прекратено на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 от ЗАНН с Мотивирана резолюция № 23-0351-М000008 от 18.01.2023 година на Началника на РУ – Свиленград.

Образувана е преписка с № 383/2023 година по описа на Районна прокуратура – Хасково, за престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК. С Постановление от 16.02.2023 година, Прокурор при Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград – Цветослав Лазаров, отказва да образува Досъдебно производство (ДП) на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК (деянието не съставлява престъпление). В Постановлението е посочено, че деянието е малозначително по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК, т.е. е непрестъпно предвид по-ниската степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от този вид. Постановлението от дата 16.02.2023 година, ведно с материалите по преписката, са изпратени от

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград на РУ – Свиленград по компетентност за вземане на отношение относно административнонаказателната отговорност на жалбоподателя А. Л.. Документите са получени в РУ – Свиленград на 16.02.2023 година.

На основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН е образувано административнонаказателно производство срещу жалбоподателя без да бъде съставен АУАН.

Сезиран надлежно и след получаване на посоченото Постановление на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград и Прокурорската преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково приема, че са налице основанията на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН и издава процесното НП № 23-0351-000029 от 21.02.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО прие ма за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, тъй като е управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред и налага на жалбоподателя Л. административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв. и административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 07.03.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в този смисъл е и отбелязаното в Справката за нарушител/водач). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково да издава НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите по делото Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 година на Министъра на МВР и Писмо с рег.№ 35 1000-1855 от 23.03.2023 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Л. към датата на нарушението има наложена само две санкции с Фишове – през 2010 година и през 2012 година и две санкции с НП – през 2000 година и през 2007 година, за нарушения на ЗДвП, както и че не са му налагани принудителни административни мерки.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в Прокурорската преписка и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 24.04.2023 година свидетели – И. А. Ж. и Й. В. В.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на И. А. Ж. и Й. В. В., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на посочените свидетели не се намериха. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на двамата свидетели са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията на тези двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установените факти, че управлява МПС с прекратена регистрация (, т.е. не е регистрирано по надлежния ред). Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, както и допълнително постъпилите по делото, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

ПО ДОПУСТИМОСТТА НА ЖАЛБАТА

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на Районен съд - Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач и от Писмо с рег.№ 351000-1855 от 23.03.2023 година, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тази част в резултат на плащане на финансовата санкция.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП е законосъобразно от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на акта, водещи до незаконосъобразност.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, като санкционният акт има необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание съобразно изискванията на чл. 57 от ЗАНН. Нарушението е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че Съдът намира, че не е налице допуснато съществено процесуално нарушение с оглед квалификацията на деянието, тъй като при квалифицирането му АНО не е посочил, че същото изпълва хипотезата на изречение първо, предложение първо от чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Действително такова посочване липсва, но фактическата обстановка е описана пълно и точно, посочени са всички изискуеми от закона обстоятелства, въз основа на които безспорно се разбира датата, мястото и механизмът на извършеното нарушение, поради което Съдът не приема, че е налице процесуално нарушение, довело до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя, респ. до невъзможност от страна на жалбоподателя да разбере нарушението. Посочените обстоятелства са безспорно доказани от данните, съдържащи се в Разпечатките от автоматизираната информационна система КАТ (АИС-КАТ) за регистрацията на процесния автомобил и за прекратената регистрация на същия, които не се оспорват от нарушителя.

НП е издадено от компетентен орган съгласно чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград при ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на НП е спазен предвидения от разпоредбата на ал. 3 на

чл. 34 от ЗАНН срок, считано от датата на получаване на постановлението на Прокуратурата в РУ - Свиленград.

Съдът намира, че в конкретния случай не е нарушено правилото „*ne bis in idem*”. Действително видно от събраните по делото доказателства, АНП по описа на РУ - Свиленград, образувана въз основа на АУАН със серия АД и с бланков № 025055, е била изпратена на Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение – Свиленград, тъй като АНО е преценил, че се съдържат данни за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2, вр.ал. 1 от НК, като в тази връзка е била образувана прокурорска преписка с № 383/2023 година, като с Постановление от 16.02.2023 година е отказано да се образува наказателно производство. След като е налице отказ да се образува наказателно производство, в случая не е налице едновременно ангажиране на наказателната и административнонаказателната отговорност на лицето, за едно и също деяние. Когато деянието засяга един и същ кръг обществени отношения, правилното и точно прилагане на закона предпоставя реализация на отговорност или за административно нарушение, или за престъпление, но не и за двете едновременно, като административнонаказателната отговорност следва да се ангажира, само ако деянието не представлява престъпление. Това положение изключва и опасността от нарушение на правилото *non bis in idem* по чл. 4, § 1 от Протокол № 7 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи поради отсъствието на дублиращи се процеси.

Фактът, че в НП е посочено че се издава въз основа на АУАН вместо правилното въз основа на Прокурорското постановление, не променя горните изводи на Съда, тъй като фактическата обстановка е описана точно и ясно с посочване на всички елементи от фактическия състав на процесното нарушение.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на

процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

–
Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение.

Не се спори, че към датата на деянието, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач”. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите са категорични, че именно Л. е бил водач на процесното пътно превозно средство (ППС), тъй като именно той го е управлявал и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възразение, не е посочил подобно възразение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание. Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че именно той е бил водач на процесното МПС. Т.е. този факт не се оспорва от самия жалбоподател, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Към момента на установяване на твърдяното нарушение, разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП гласи: „По пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само МПС и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само ППС, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от ЗДвП.”. Ал. 2 на цитираната разпоредба посочва, че условията и реда за регистрация на автомобилите се уреждат в нарочна Наредба. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 година на МВР за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за

регистрираните ППС. В посочената Наредба са уредени видовете регистрации, първоначалната регистрация, промените в регистрацията и прекратяването ѝ. В процесното НП е посочено, че жалбоподателят е управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Фактът, че към момента на проверката автомобилът не е бил регистриран се доказва от показанията на свидетелите, които в тази насока са категорични.

На всеки водач на МПС е вменено задължението да управлява по пътищата само МПС, което е регистрирано по надлежен ред.

По делото е установено, че регистрацията на процесния лек автомобил – собственост на жалбоподателя, е прекратена служебно на 28.03.2017 година във връзка с получено по електронен път Уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) за това, че ППС не е застраховано. Според разпоредбата на чл. 143, ал. 11 от ЗДвП, служебното прекратяване на регистрация на ППС в относимата за спора хипотеза по чл. 143, ал. 10 от закона, се извършва с отбелязване в АИС-КАТ и се уведомява собственика. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 18, т. 2 от цитираната по-горе Наредба № I-45 от 24.03.2000 година - регистрацията на съответното ПС се прекратява служебно, като това служебно може да стане съгласно разпоредбата на чл. 18б, ал. 1, т. 8 от същата Наредба - по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от КЗ, като съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП възпроизведена в разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от горепосочената Наредба задължително следва да бъде уведомен собственика на ПС от съответните органи на отдел КАТ към съответното ОДМВР за тази прекратена регистрация.

Няма спор по делото, че автомобилът е управляван по път, отворен за обществено ползване.

Извършеното по ЗДвП нарушение се установява несъмнено от показанията на свидетелите на нарушението – И. Ж. и Й. В.. В подкрепа на гласните доказателства са и писмените такива, а именно Постановление за отказ да се образува наказателно производство по преписка № 383/2023 година по описа на Районна прокуратура – Хасково и Справката от АИС-КАТ.

Независимо от изложеното в конкретния случай настоящият Съдебен

състав намира, че обжалваното НП подлежи на отмяна, за което привежда следващите правни съображения:

Н а обсъждане подлежи субективният елемент от състава на нарушението, тъй като формалният му характер не го изключва.

Съгласно Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 година, Върховният административен съд - ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС, по тълкувателно дело 3/2022 година, сочи че уведомяването на собственика за служебно прекратената регистрация на МПС има значение както за възможността по желание да възстанови регистрацията на МПС, така и за узнаването на служебното прекратяване на регистрацията. Уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а е последващо, но има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, защото законът е възложил на административния орган задължението да уведоми собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС. Прекратяването на регистрацията не настъпва по силата на закона при непредставяне на доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а се извършва след автоматизирано уведомление от Гаранционния фонд по начина, посочен по-горе в настоящото изложение. Собственикът на МПС обективно няма как да знае кога точно е била прекратена служебно регистрацията на МПС. Знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Обратното би довело до отговорност въз основа на предположение за знание. Едва след момента на узнаването на факта на прекратяването на регистрацията собственикът е длъжен да съобрази поведението си с дерегистрацията на МПС и с породените от нея правни последици. Действително собственикът на МПС е длъжен да знае, че за то няма валидна застраховка „Гражданска отговорност“, което води и до служебно прекратяване на регистрацията, и незнанието на закона не е обстоятелство, изключващо административнонаказателната отговорност. Но в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предложение първо от ЗДвП.

Това незнание се явява резултат от неизпълнено административно задължение по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. Не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. Регистърът по чл. 4, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от Наредба № 54/2016 година, в който е отбелязано, че МПС е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ е със защитена информация. Неспазването на изрично записаното в закона задължение да се уведоми собственикът на МПС за служебното прекратяване на регистрацията има правни последици. Ако собственикът не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията, не би могъл да съобщи този факт и на всяко лице, на което е предоставил управлението на автомобила. Съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 година, при прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 или т. 8, се уведомява собственикът на ПС. Съществува законово задължение по чл. 143, ал. 10, изречение първо от ЗДвП за административния орган да уведоми собственика за извършената служебна дерегистрация на МПС, но е възможно той да е уведомен за този факт при посещение на място в отдел „Пътна полиция“, при връчване на АУАН или по друг начин. В случаите, какъвто е и настоящият, когато няма доказателства (, което е в тежест на АНО), че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел „Пътна полиция“ или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно.

Изложеното налага извода, че деянието не е извършено умишлено, нито дори по непредпазливост, в резултат на което следва да се приеме, че **липсва субективният елемент на визирания състав**. Т.е. на плоскостта на конкретния казус не може да се приеме за доказан умисъла при извършване на нарушението, респ. непредпазливост, а оттам и неговата съставомерност, следователно и НП се явява неправилно издадено, в нарушение на закона и при неправилното му приложение, съответно и неправилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на жалбоподателя.

В случай, че не се възприемат горните изводи, то Съдът би приел, че налице е непредпазлива форма на виновно поведение на водача Л. и по аргумент от чл. 7, ал. 2 от ЗАНН деянието му би било съставомерно и наказуемо. В настоящия случай Съдът би приел, че незнанието на факта, че управляваният автомобил е със служебно прекратена регистрация, би се дължал на проявена от водача непредпазливост под формата на небрежност, като същият не е съзнавал и не е предвиждал настъпването на противоправния резултат, но е бил длъжен и е могъл да го предвиди, след като е управлявал автомобил – негова собственост.

При този вариант на разсъждение Съдът би приложил разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2, вр.ал. 4 от ЗАНН като отмени НП и предупреди нарушителят, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на Съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. В конкретния случай Съдът би счел, че е налице маловажен случай по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на З А Н Н . Обществената опасност на деянието не е завишена съобразена/съпоставена с други идентични деяния предвид факта, че управлението на нерегистрирания автомобил е било само за кратко време, тъй като от момента на служебната дерегистрация до датата на нарушението МПС не е било в движение поради блокиран двигател и едва на 18.01.2023 година, когато е ремонтиран, е приведено в движение и то само да се пробва дали е отремонтиран. Обществена опасност на дееца също не е завишена, тъй като по делото се констатира наличие на друго идентично нарушение и на нарушение по ЗДВП, но извършени съответно преди около 20 години, респ. 10 години и фактът, че Л. не е възпрепятствал или направил опити да осуети проверката. Отделно от това следва да се отчете и напредната възраст на нарушителя – 68 години. Отегчаващи отговорността обстоятелства не биха се установили.

В случай, че не се възприемат изводите на Съда за прилагане на чл. 63, ал. 2, т. 2, вр.ал. 4 от ЗАНН, то се излагат следните съображения:

Съдът би приел, че административните наказания „Глоба” и „Лишаване от право да управлява МПС” са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размери, индивидуализирани в минималните

предвидени от закона такива, което налага извод за невъзможност за намалянето им.

Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът би намерил за необходим и за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административните наказания.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно биха били отнети 10 контролни точки, тъй като за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, е предвидено да се отнемат контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не би представлявало съществено процесуално нарушение. В НП ясно е описано извършеното нарушение, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 5 - за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред ... (чл. 175, ал. 3 от ЗДвП) – 10 контролни точки. Следва да се отбележи, че отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. При отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му задължително следва факта на налагане на наказание за извършено нарушение. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание. С влизане в сила на НП, се отнемат и предвидените контролни точки (по аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително

обучение).

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретното нарушение като маловажно по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, Съдът би приел, че съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не би разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявало маловажен случай. И това би било така, както поради техния формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или откажа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОДМВР - Хасково, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само ОДМВР е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноси.

В случай на потвърждаване на НП, искането на жалбоподателя за присъждане на разноси би било неоснователно.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 23-0351-000029 от 21.02.2023 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, с което на А. Г. Л. с ЕГН ***** от *****, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, като на основание Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година на МВР са отнети 10 контролни точки.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул. „България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на А. Г. Л. с ЕГН ***** от *****, сумата от 400 лв., представляваща извършени от последния разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 162/2023 година по описа на Районен съд - Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____